

Kirje, kirje, kisdedecske

Hirtelen beborult. Lassan, nagy pelyhekben hullt a hó. Feltámadt a szél, és susogott, hajladozott a végtelen nádas. Csak a szürke eget látta és a ráhulló fehér pamacsokat. Körülötte megroppant a nád. Követik. Hallja a lihegésüket, csörtető léptüket. Féltőn magához szorítja magzatát a pákász lánya, Kun Ágota. Rohan. Zsombék-ról-zsombékra ugrál, szoknyáját és nádtorzsát tépi, dübörgő szíve majd szétszakad a rémülettől.

– Jaj, Istenem, ha vagy, add, hogy elérjem a szállást! – fohászodik magában.

A nádrengeteg hirtelen véget ér, és gőzölgő ingovány állja útját. Kitép egy hatalmas nádszálat, és kitapogatja vele a mélységet, s latolgatja, melyik zsombék bírná el. Nagyot sóhajtva nekirugaszkodik.

A lápon túl végre feltűnik a tisztáson terpeszkedő hatalmas kontyos kunyhó, a pásztorok szállása. Mint egy űzött vad, óvatosan nézgel körbe, és settenkedve közeledik. Csend van. A kunyhó előtti cserény is üres. Nyikorog a kunyhó ajtaja, amikor megmozdítja. Riadtan kapja vissza a kezét. Vár, míg kalapáló szíve lecsihad. Hirtelen felrántja az ajtót, és határozott léptekkel belép. Körülnéz az üres füstszagú helyiségben, s a sarokban lévő rossz subára kuporodik. A szívére szorított csimotája felsír. Megbontja a ruháját, és duzzadt mellére teszi. Gyönyörködve nézi mohón szopó kisdédét.

– Jaj csillagom, te árva, minek jöttél a világra? Hogy miattad meghaljak? Mert elhagytak! ...Szülőanyád leköpdösik! Nincs már becsületedem! ...De rád se hull szenteltvíz,

örömed sose lesz, csak bánatod! Fattyú lesz a neved, mint annak a csélcsap apádnak! Jaj, verje meg az Isten! Napot sose lásson, a föld is kivesse, lelke hazátlanul bitangoljon, *amér* elhagyott! Pedig de szerettem! ...Egyél, egyél! Utoljára szívód ki minden tejem. Rágd ki a lelkem is kicsi fiacskám, te mindenem. Légy boldog és szerencsés, ha megéled. Bátor fattyú légy! Ne félj a vihartól! Ne félj a gonosz embertől! Ne félj a farkasordítástól! ...Hajnalcsillagom, te, te, hát Isten véled... – csucsujgatja, csókolgatja alvó kicsinyét. Óvatosan visszatekeri a pólyába, és a rossz subával is betakargatja, majd riadt szívvel kilép az ajtón. Hátra se néz többé, úgy rohan az ingó lápon át a végtelen nádas felé.

Újra összecsap feje felett a nád-tenger. A szél kavarja, arcába csapja a pustoló havat. Már semmit se lát, csak hallja a susogó nád roppanását. Érti, hogy ismét követik.

– Kik?! Kik vagytok? Miféle szellemek? Gonosz, vagy jók? Mit akartok még tőlem?!... Az életem? ... Hát vegyétek el azt is, hogy már semmim se legyen! – üvölt fel a félelemtől. Rohan. Már azt se tudja hová, merre, csak előre, előre! Hirtelen rászakad a sötétség. Már semmit se lát, s hirtelen felbotlik egy nagy dübbencsbe. Leül rá, hogy megpihenjen. Kezét a torkára tapasztja, hogy ki ne szakadjon a szíve a fájdalomtól. Már könnye sincs, csak ül, ül elfásulva, tompán, gondolatlanul. Elálmosodik. Karját fázósan összekulcsolja a mellén, szoknyáját szoroson a lábászárára tekeri, arcát a térdére hajtja, és hagyja, hogy a hó lassan, puhán belepje. Milyen jó kicsit

megpihenni! Kicsinykét szunnyadozni... – gondolja.

Hirtelen felriad. A hajladozó, szél-tépázta nádas megroppan, és kettényílik előtte. Két zöld szem villan rá. Aztán oldalt recseg a nád. Odakapja a fejét. Már ott is egy farkas ül, szemeparászlík, szájából pára tör fel. Köröskörül recseg-ropog a nád, ebből tudja, hogy bekerítették. Azt is érzi, hogy nem tud megmozdulni, béklyóba verte a félelem. Erősen lehunyja a szemét, hogy legalább ne lássa az éhes csikaszok csattogó fogait, lobogó zöld szemüket, s hogyan kúsznak hozzá mind közelebb.

– Istenem, Istenem, a fiamnak ne ilyen sorsot adj... – fohászodik erőtellenül magában, mikor megérezte a nyakán az egyik farkas dögszagú lehetését...

A gulyások ostordurrogással, szitkok özönével terelik az állás felé a hóvihartól elvakult marhákat, míg az öreg számadó előre lovagol, hogy a cserénynél hatalmas jelzőtüzet gyújtson.

A számadó a cserényhez köti a lovát, és indul a kunyhóba, hogy kihozza neki azt a rossz subát, amit a kancára szokott teríteni. Benn csiholni kezdi a kovát, és nádlevél csomócskára hullatva a szikrát, tüzet gyújt. A pislákoló, inogó lángocskát a tenyérével óvja, fújdogálja. A zsarátnokkal pipára gyújt. Amint a subához ér, kiesik a szájából a pipa.

– A mindenit neki, hát ez meg mi a fene lehet?! – hördül fel, majd gyorsan az ajtó felé pislant, hogy nincs-e szemtanúja az ijedelmének. – Egy kisdéd... Egy élő kisdéd... – nézgli

hümmögve, s amint hozzáért, a csecsemő felsírt, de olyan hangosan, ahogy a torkán kifért.

– Hijj az áldóját neki! – cifrázta ki a mondókája végét éppen akkor, amikor a kisbojtár betoppant, és tátott szájjal bámulta, amint a számadója egy ordító kisdedet hengerít odébb a bundán.

– A Kisjézus! A Kisjézus megszületett...Hászen, hászen máma este karácsony van, Bujdosó bácsi! – hebegte izgatottan, és megpróbált valami keresztfélét hányni magára, ahogy egyszer kifattyú korában látta egy katolikus hittérítőtől.

– Az öreganyád térgyecalácsát! – horkant fel a számadó. – Na, szaporán pattanj lúra hé, oszt bejárd nekem az egész pusztát! ...Eredj el Kórézúgba a juhászokhoz, Terazúgba a kanászokhoz, Bokrosba a csikósokhoz! Oszt idejőjön nékem minden magvas legény, csárdákba szidelgő huncut fattyú! ...Mind, aki elmúlt tizenhét éves, de harmincon még innen van! Jöjjenek csak kisdéd nézőbe! Nélkülük vissza se gyere, te, te retkesnyakú! Az árgyélusát neki! ...Na, inóc kifelé, ne tátogasd azt a lepcsés szadat! – lódított rajta egy nagyot, és ő is kilépett, s lekuporodott az ajtó elébe, hogy kitisztuljon a feje.

– Püff neki! Kisjézus! ...Ha farkasszuka kölykezett volna be, milyen könnyű dolgom lenne... Hűűű, a mindenit neki, hogy kerül egy ilyen kisdéd ide, ilyen ítéletidőben?! ...Áááá fenét! Kakukkfőka lesz-a! – morfondírozott magában, s szítta a pipáját, de most ez se esett jól.

Úzte a lovát a kisbojtár, repült a fakója. Patái dübبentek a felfagyott zombékon, szügyével keresztül tört a nádrengetegen, úgy vágatott.

A terazúgi kanászok éppen malacpörköltet eszegettek bicskahegyre tűzve. Nagyon meglepődtek a különös invitációnak, ami inkább parancs volt egy náluk tekintélyesebb számadótól.

– Aszondod, hogy Kisjézus? – pislogtak bizonytalanul egymásra a kanászok.

– A hát! Hiszen Karácsony estéjén született a pásztoroknál az előző is! – okította ki őket a kisbojtár.

– Az is pont a gulyásoknál?! – hördült fel irigykedve az egyik bojtár, és a keze ügyében fekvő botjára sandított.

– A nem számos, hanem mir csak a tizenhét éves felüliek mehetnek oda harmincig?! Oszt mink öregek nem is láthatjuk a kisdedet, hé?! ... Áááá, itt valami huncutságnak kell lennie! – legyintett az öreg számadó, és nagyot köpött dühében.

– Há' jöjjék el kigyelmed is! – biztatta tétován a gulyáslegényke, és máris fordította lova fejét Kórézúg felé a juhászokhoz.

– Oszt a Szűz Mária is ott van?

– Szíp vászoncseléd-e? – faggatták a juhászok a kisbojtárt.

– Azt éppen nem láttam, csak a nagy fínységet, mert Bujdosó bátyám akkorát taszajtott rajtam, hogy kirepültem a hóba... De ha a Kisjézus is ott van, akkor csak az anyjával lehet... – mesélte.

– Ott leszünk, hé, mondd meg az öregednek! – kiáltották a vágatató ló után.

Bokrosban, a csikósok kunyhójában éppen ott üldögélt a pusztá egyetlen nagyhatalmú táltosa is, az öreg Ördög Pali bácsi, aki komolyan hallgatta a gulyások követét.

– Igaz lehet-e? – gyanakodott hangosan a csikósok számadója, mivel valami galád huncutságra gondolt, mert nemrég ők is csúnyán megtréfálták a büszke gulyásokat.

– Igaz bizony! – nyúlt be Ördög Pali bácsi a bundája felső zsebébe, és számtalan bőrzacsokói egyikéből elővette a jósló eszközeit. A csikósok megigézve hallgatták a jelekkel teleégetett apró birkacsontok zörgését, melyből az öreg Táltos megjósolta a színtiszta igazságot.

– Lúra, lúra fattyúk! Megszületett az ecseppusztai Kisjézus! Gyerrünk, oszt tisztelegjetelek előtte, mert halálom után ű lesz a ti gyámolítók, mert én minden tudományomat, a lovak gyógyítását, érvágást, meg az ördögűzési tudományomat ráhagyományozom! – jelentette ki izgatottan a Táltos. Kiszaladt a kunyhóból és kiáltozott, ismeretlen angyalnyelven imákat gajdolt, miközben szakadatlanul ropta a sámának táncát.

A csikósok ámultan nézték, hogy a táltos táncára, szagatott kiáltozásaira a hófergeteg lecsendesül, a nád-tenger jajgató zúgása megszeliődül, az ég kitisztul, ragyognak a csillagok, a hold fénye úgy süt, mintha nap len-

ne, és a farkasok ordítása sem hallatszik, csendben megbújnak a vackaikban, mert ők is tudták, hogy megszületett az e világok ura, az ecseppusztai Kisjézus.

A pusztában mindenünnen emberek igyekeztek a gulyások állása felé. Ki lovon, ki számaron, ki csak gyalogosan. Mintha csak összebeszéltek volna, mindenki ajándékot vitt, amit csak hirtelenében össze tudtak szedni. A kanászok két nagyobbacská süldőt vágtak hirtelen úgy fejbe, hogy mukkanni se tudtak szegények. A juhászok két magtalan kost kötöztek össze, a számaron keresztbe fektették, és még jó néhány tavaly kikészített birkabőrt is a hónuk alá csaptak. A csikósok a Táltos tanácsára egy harmadfű, betoretlen fehér csödört fogtak ki a ménesből, szépen font karikást, sallangos pásztor-készségeket, bicskatartót, sőtartót, faragott beretvatartót, kostökéből bőrpipazacsokót tettek egy bakóba.

– Minek a pipzacskó, meg a beretva egy kisdédnek? – kérdezte a fogát szíva az öregbojtár, mert sajgott a szíve a szép portékákért, miket lopott csikóért cserélt el egy sehunnai gyüvömenő emberrel.

– Majd felnő az hamarosan! – vágta oda az öreg Táltos villámló szemekkel. Az ilyen balga beszédek nagyon fel tudták bősztíteni. Most különösen, hogy az ecseppusztai Kisjézus megszületett.

Szóval, mégis csak igaz! S eszébe jutott, hogy kislurkó korában egy faluban éltek, a nevére már nem emlékszik, csak az Istenházára, a falra pingált fakó asszonyalakra, aki elcsempült szájjal szorongatta vézna csimotáját. Jaj, mennyit kuttogott vasárnaponként a pad alatt megbújva, hogy majd a mise végén megdézsmálja a perselyt, mielőtt a jótorkú kövér pap megneszelné. Maga elé csomporított, elzsibbadt lábbal sokat hallgatta a papot, aki beszélt erről a bizonyos Szűz Máriáról, meg a fiáról a Jézusról, aki jászolban született és barmok melengették. Azt is mondta a pap, hogy az a bizonyos Jézus, akit megfeszítettek, feltámad és majd újra megszületik itt a földön...Hát, szóval igaz lenne? ...Miért ne?!... – s erősen gondolkodott, hátha eszébe jutna valami ima-féle, amivel köszönhetné a Kisjézust. Hej, ha most lenne egy olyan bibliája,

ami annak a papnak is volt! Igaz, nem tud írni, olvasni, de mégis jól mutatna, ezek a sehunnai ridegek is máképpen néznének rá, ha könyvvél a kezében állna a Kiszjézus elé. Pedig egyszer egy imádságos könyv is volt a kezében, egy igazi biblia! Mikor a pap leejtette, ő ugrott oda elsőnek és nyújtotta át szívdobogva az egész gyülekezet előtt. A pap meg kedvesen barackot nyomott a fejére és báránycámnak nevezte! ...Hej, pedig rég megérett már az akasztófára, rajta is száradt volna, ha nem veti be magát a pusztába, a vadvizekbe, az ingólápbá, ahová a törvény emberei sosem merték követni.

A rideg, deli pásztorlegények és a néhány öreg számadó, levett süveg-gel, megbűvölten állt a kunyhóban a lobogó tűz mellett suba előtt, amin a kiseded aludt. A bágyasztó melegben rózsás lett az arca, s nem ügyelt a sebtiben kimosakodott férfiakra, akik faggyútól csöpögő, kétoldalra font varkocsaikba a legszebb bőrsallangjaikat fonták, fehér ingbe-gatyába, cifraszűrbe, új subákba pompáztak, sunnyogva, megszelídülve.

Még az öreg Bujdosó számadó is zavartan nézgelte, és már nem volt annyira biztos benne, hogy kakukkfíókat dajkált. Hátha mégis a Kiszjézus? Mert ha az öreg táltos is eljött, vénségére agyonrázatta magát a lovon, akkor itt valami rendkívüli dolog történik. Lopva rá-rá sandított Ördög Pali bácsira, aki már percek óta bámul a kunyhó füstnyílásába. Ugyan mi a fenét láthat?

– Biztos, hogy ű a Kiszjézus? – kérdezte suttogva a kanász bojtár, mert nagyon földinek találta a csecsemőt, de a Táltos ráripakodott.

– A napot hiszed-e, ami rád süt?! Meg a földet hiszed-e, amin jársz, a vizeket, amiben még sose mostad meg azt a retkes nyakad... Hiszed-e az eget, ami feletted van? Hát, a lápost, amibe az ördögök és a gonosz szellemek viháncolnak, a dódókat, a lidérceket, amikkel és sokszor viaskodok?! He?!

– Hiszem... – hebegte a bojtár. Behúzta a nyakát és szeretett volna szégyenében elsüllyedni, mert mindenki megvetően villant rá.

A csikósok számadója elgondolkodva nézegette az öreg Táltost, és eszébe villant, ugyan mitől lett ez

ilyen tudós? Attól, hogy megveszett a szép lovakért, és héthatárra is elment egyért, hogy megszerezze? Mert bizony, híres lótolvaj volt őkigyelme, s úgy átfestette a lopott jószágot, hogy a világok ura se ismert volna rá! De volt ő csikász, pákász, faluba bejáró nadály árus is, tud eret vágni, herélni, füvekkel gyógyítani, ördögöket betegből kiűzni. Hallották sokszor a rétben üvöltözni, amint viaskodik a szellemekkel... Akire megharagszik, jaj annak, mert a dögvészt küldi rá, vihart fakaszt! ...Igaz, mostanában csak gyógyít. Embert, állatot. Ezért félik, tisztelik, és minden pásztorszálláson szívesen látott vendég... Tudományos ember, annyi bizonyos. ...Most is milyen szípen beszél! – ámuldozik.

– A bibliába is megvan írva, hogy egyszer újra születik. Az előzője is pásztorok kunyhójába született, oszt barmok melengették a jászolba... Aztán jöttek a pásztor királyok, mint most tik is... – mutatott szét maga körül. A pásztorok megigézve hallgatták. Egyik-másik sűrűn pillog, hogy könnye ne csorduljon.

– Mert csak az igazi pásztorok ismerik ám fel, hogy a Jézuska az Isten fia, bizony... Hát, most is így történt... A Kiszjézus újból a világra született, oszt angyalok serege hozta le az égből a tejúton, ebbe a kunyhóba, és most azt várja, hogy az igazi pásztorok felismerik-e?

– Fel hát! Hiszen rögtön látni is rajta, mert pont olyan! – rikkantott nagyot az egyik juhászlegény, és örömeiben nagyot csapott a kampós botjával a földre.

– Hé, te! Botokat ide letenni! Ide elibém, de mindenki! Ezen a szent napon nem lehet verekedni, egymást utálni, fertelmesen viselkedni, mert annak tízféle rossz betegséget akasztok a nyakába, hé! – rivallt rájuk olyan erélyesen, hogy a legények szó nélkül engedelmeskedtek. Botjaikat, fokosukat, karikásukat egyenként rakták le a mérges táltos elé.

– Így ni... De most már illó, hogy szépen tisztelegjünk előtte... – és szép zengésű hangján énekelni kezdett.

– Kirje, kirje kisededecske
Betlehemi hercegecske,
Ki miértünk sok jót tettél,
A pokoltul megmentettél.

Jézus ágyán nincsen paplany
Jaj, de fázik az ártatlan!
Hogy is lehetne bundája?
Eeveesztet a báránycáma...

A pásztorok meghatottan hallgatják, szívük megtelik ismeretlen furcsa melegséggel, és zavartan, az örömtől sugárzó arccal pislognak egymásra.

– Így ni. De most már lássuk egészében a kisededet... – mondta a táltos. Lekuporodott a csecsemő elé, és óvatos mozdulatokkal kibogozta a pólya pántlikáját.

A legények előre nyújtott nyakkal bámulnak.

– Hű de takaros kis bögyörője van! – rikkant nagyot örömeiben az egyik bojtár, de beléfagy a dicséző szó, mert mogorván oldalba hajítják, hogy alig kap levegőt.

A kiseded, a szűk pólyától megszabadulva, álmában mosolyog, nyújtózkodik, emelgeti kezét lábát. A pásztorok közelebb mennek hozzá, s megcsodálják formás kis testét. Hát ilyen Ő. Ámuldoznak csendesesen, s pisszenni se mernek a nagy boldogságtól, hogy szemtől szembe láthatják a Kiszjézust.

A fiúcska ébredezni kezd. Elfintorítja az arcát, nagyokat nyög, erőlködik, s nagy sárga foltot ereszt maga alá, és sugárban pisilni kezd. A bojtárok meghökkenve pislognak össze, és tanácstalanul merednek a táltosra, magyarázatot követelve. Az öreg Ördög Pali bácsi gondterhelten vakarásza zsiros üstökét, mire a gulyások számadója kirobban.

– A fenét Jézus ú! A nem reccsintene maga alá! Egy igazi Jézus ilyet nem csinálhat, mivel az Isten az apja, hé! Há melyik bibliába van az megírva, he?! ...Kitett fattyú, törvénytelen, mint mink! Kakukkfíóka! Na, hé, melyikötök csinálta?! ...Mer addig innen el nem mentek retkes fattyúk, míg valaki az apjának nem vallja magát! Addig se bot, se fokos, se karikás nem kerül vissza a gazdájához bitangok! – azzal összemarkolja az összes pásztorok kezét, a kunyhó szegletébe dobja, majd a megdöbbsent bojtárok elé áll.

– Na te híres kondás, Kani Jani, kit csináltál fel, hé? – böki meg az ólmos botja végével az elfehéredett kanászt.

– Én, én... Nem az enyém ... mert, mer nekem öreg szeretóm van... – hebegi zavartan, és az ajtó felé oldalog, de nem mer rajta kilépni.

– Hát te juhász, Kajla Matykó?! Te is nagy kani vagy, a fene a büröd te gyalázatos! – lép tovább a számadó, és a botja végével felpöcköli a legény állát.

– Az enyém nem lehet! Tegnap nyomorgattam meg Bogár Katóka hasát, de a nagyon lapos vót!

A bojtárokból kirobban a nevetés, és ettől kissé magukhoz térnek. Míg a gulyások számadója a bojtárokat nyaggatja, az öreg táltos magába roskadva kucorog a tűz mellett. Észre se vették, hogy egy öreg komondor szuka bejön a kunyhóba és a felsíró fiúcskához lép, akivel már senki se törődik, és nyalogatni kezdi. Az öreg Bujdosó odapillant, de a kutya már lefeküdt a kised mellé és a teste karéjába fogva melengeti.

– Né csak! Került itt egy dajka is, csak apja nem akar lenni! – káromkodik egy nagyot, és a végén kiadja a parancsot.

– Na betyárok! Bánom is én akárki fia-borja, ezt mink fogjuk felnevelni, mer így kívánja a tisztesség! Nézzétek csak, mennyi lélek szorult ebbe a kutya, hogy kölykének vállalta, hát mink emberek tán alábbvalók vagyunk?! Micsoda szégyen lenne, ha nem vállalnánk! Na hé, én azt mondom, hogy aki nem apja, az menjen segíteni tehenet fogni, megfejni, mert ennek tej kell, még ha a föld alól kell kikaparni, akkor is!

A derék bojtárok azt se tudták, hogy tülekedjenek kifelé a csillagos ég alá.

Az öreg táltos nézgéli a csecsemőt.

– Ez a gyerek a kigyelmed bojtárjái! – szólal meg nagy sokára.

– Nofene, méké?! – horkan fel a számadó.

– Nízze csak az a csillagfoltot a szíve felett... Ilyen vót Csikaszk Ferkének is... Biztosan tudom, mert gyakran vágtam eret rajta, mivel sűrű vérű vót...

– De hát mán vagy két hónapja meghalt a szerencsétlen! Valaki fejbe verte hátulról a Purti csárdában...

– Tudom, de a kis fattyú az övé...

Hallgattak egy sort.

– Látom én, hogy csak bajnak van itt... Én szívesen elviszem. Az apja

lennék... Mer tudja meg kedves komám, addig nem tudok meghalni, míg valakinek át nem adom a tudományom... Ez így van nálunk, a táltosoknál... – azzal nyúl, hogy magához vegye a fiúcskát, de a kutya ráfordul, fogát csattogtatja, haragosan jelzi, hogy a kölykét nem adja!

– Marad a kistattyú. Aki idehozta, ide szánta. Az apja jó bojtárom vót. A kutya is érzi rajta az ismerős szagot, azért vállalta... Nekem sincs családom. Én is kített fattyú vótam. Hazátlan. Éngem is a ridegek neveltek fel... Így hát a fiam lesz ű nékem, én meg az apja. Nekem is van tudományom, amit ráhagyhatok... Derék bojtár lesz belőle, majd meglátja Ördög bácsi... De bármikor eljöhet ám hozzá, taníthatja a tudományára, az is csak a javára válhatik... – vigasztalja meg a táltost.

Közben kinn a bojtárok már a második tehenet hajkurásszák a holdfényben, csikorgó fagyban, nagyokat káromkodnak, mert könnyű azt mondani, hogy tej kell! De milyen nehéz egy daruszóru, villásszarvú rideg marhát hurokvégre kapni, mert erős, öklelős, vad, a farkastól se fél, és sose fejik, csak a borját hagyja szopni, magához érni. Na, egyet most elkaptak! Ketten a szarvánál a földre szorítják, ketten meg az egyik mellső lábát kötözik fel, hogy ne hányja-vesse magát, míg a negyedik a hátával támasztja alá az egyensúlyát vesztett marhát, hogy el ne vágódjon. Az ötödik bojtár a bográcsot tartja, a hatodik a farkát fogja, hogy ne csapkodjon, míg a hetedik feji nagy szentséggel, mert a tehen sunyin visszaszívja a tejét, így

csak cseppenként préselnek ki belőle valamennyit.

– Megette a fene ezt a vadmarhát, hé! ...Inkább holnap elhozom azt a két anyajuhot, amék egy hete ellett, oszt azt fejjétek... – fogadkozik a juhászbojtár, nagy szuszogva az erőlködéstől.

– Jó lesz koma, csak el ne feledd, mert a fokosom szógálni fog a koponyádon! Megigazgatom véle a banyagódat, hé! – emlékezteti a gulyásbojtár.

A derék legények végre beóvakodnak a kunyhóba egy bográcsnyi tejjel, és várakozón pislognak a szigorú ábrázatú számadóra, aki elveszi és szembenéz velük.

– Hé, ti hittyes, kódorgó legények! Jó ám, hogy mindannyian itt vagytok. Mára este karácsony estéje van... A népek azt mondják, hogy a szeretet estéje. Legyen ez most nekünk is az... Fiammá fogadom ezt a kis fattyút, aki nektek ezentúl az öcsétek lesz. Édes testvéretek! Nevet is adunk neki most, meg is kereszteljük, nagy ünnepet csapunk a tiszteletére, hogy míg éltek, megemelegetitek. Fiam neve, öcsétek neve Csillag Jankó! ... Mer egy csillagfolt van a szíve felett, nézzétek csak, hé... – mutatja a számadó, és mindenki ámuldozva nézi a bömbölő csecsemőt, akit most az apja tejjel fröcsköl le, hogy megkeresztelje.

– Nem szereti a tejet! Borral locsolja meg az öcsémet! – kiáltja a csikósbojtár. A legények jóízűen nevetnek, majd kézzel kézre jár a kisöcscsük, míg a kutya féltékenyen szűkül, morog a bojtárookra.

SZEMES ZSUZSA (Túrkeve, 1950) könyvtár-pedagógia szakos tanár, Egészségügyi Szakiskolát végzett általános ápoló és általános asszisztens. *Életútja*: Csepelen kazánfűtő, Budapesten nehézgépezelő, építőgépszerező-toronydarus, könyvtáros, ápolónő, szerkesztő-újságíró, író, forgatókönyvíró, programvezető, programíró, a Szeretet Iskola oktatási programjának kidolgozója, írója és a Szeretet Iskola vezetője, tanára. 1985-ben forgatókönyv írója Naszreddin Hodzsa országában. Tadzsikisztán népművészete 3 részes tévéfilmnek, 1987-ben a Sánta dervis játékfilmnek Vámbéry Ármiról; 1988-ban a Gyökereink dokumentumfilmnek (Egy népzeneész – Birinyi József – portréja, 76 perc.) 1987-88-ban A zene mindenkié I-VI. (Kodály Zoltán zenei öröksége 6 db 1 órás film a magyar zenepedagógia hagyományairól). 1989-ben Kalotaszegi táncok, tiszaháti táncok. (Dokumentumfilmek a – Tímár Sándor féle – Magyar Állami Népi Együttes táncjátékáról); 1994-ben Az erdő kapitánya II. (13 epizódból álló rajzfilm forgatókönyve). 2007-ben a Szeretet Iskolája 13 perces bemutatkozó filmjének írója és rendezője.